

MAUREEN EN PIETER VERLOREN HUN DOCHTERTJE

Voor altijd in ons hart

Als Maureen (33) na 37 weken zwangerschap een inwendige bloeding krijgt, lopen zij en haar baby groot gevaar. Zelf overleeft ze die nachtmerrie ternauwernood, maar helaas komt haar dochtertje Chloë na enkele dagen te overlijden. Maureen en Pieter (36) vertellen over die afschuwelijke dagen en de moeilijke tijd die daarop volgde.

Tekst: Elke Wolferink-van der Heyden - Fotografie: KB Fotografie

Na vijftien jaar verkering stapten Pieter en Maureen in het huwelijksbootje en nog geen anderhalf jaar later was Maureen in blijde verwachting.

Maureen vertelt: "Pas na twee extra zwangerschapstesten konden we echt geloven dat onze grote kinderwens in vervulling zou gaan. De eerste drie maanden was ik behoorlijk ziek, maar dat hoort er nu eenmaal bij. Het kindje groeide en bewoog goed en de twintigwekenecho bevestigde dat alles goed ging. Pieter en ik genoten van de beelden op het scherm.

Toen ik 36 weken zwanger was, volgde de zogenaamde liggingsecho. Het hoofdje lag mooi naar beneden en ik kon thuis bevallen. We zagen op de monitor dat de baby haar vingertje in haar mondje deed. Een aandoenlijk beeld. Rond 15 augustus zouden we dit kleine wondertje eindelijk in onze armen kunnen houden. Wat keken we daarnaar uit! Ik genoot van mijn zwangerschapsverlof. Pieter en ik gingen de stad in om wat laatste spullen voor de baby te kopen en om nog één keer samen naar de bioscoop te gaan zonder oppas te hoeven regelen. Het was een mooie dag, maar toen we naar de auto liepen, kreeg ik opeens hevige steken in mijn buik. Waren dit weeën? Er zat een zeurende constante pijn achter, waardoor ik het niet goed kon plaatsen. In de auto nam de pijn niet af. Pieter vroeg nog of hij door moest rijden naar het ziekenhuis, maar dat

wimpelde ik af. Misschien was ik te druk geweest. Eenmaal thuis moest ik overgeven en toen heb ik toch de verloskundige gebeld. Die stelde me gerust. Ze noemde het inderdaad voorweën of bandenpijn na een intensieve dag. De klachten konden ook veroorzaakt worden door een blaasontsteking. Ze adviseerde me wat te gaan slapen en de volgende ochtend voor alle zekerheid mijn urine te laten testen. Ik heb me, enigszins opgelucht, lekker in bed genesteld en voelde de baby volop bewegen.

De volgende ochtend was de pijn verdwenen, al voelde ik nog wel een soort spierpijn onder in mijn buik. Bij de huisartsenpost bleek mijn urine in orde te zijn. Voor de zekerheid gingen we nog even langs de verloskundigenpraktijk. Het viel op dat mijn navel van binnenuit flink blauw was. Vreemd, maar waarschijnlijk had het kindje daar hard tegenaan geschopt. Mijn bloeddruk was goed en we hoorden het hartje van de baby kloppen. Gerustgesteld gingen we naar huis.

Een paar dagen later kwam ik weer bij de verloskundige voor een standaardcontrole. Ik was precies 37 weken. Alles was in orde en ik voelde me ook goed. Die avond liet ik me nog lekker verwennen bij de schoonheidsspecialiste, om daarna fris en fruitig in de auto te stappen. Laat maar komen die bevaling, dacht ik nog opgewekt.

Maar op weg naar huis kreeg ik weer vreselijke pijn. Thuis belde ik de verloskundige, die zei dat ik

Het raakte me diep om ons prinsesje zo te zien lijden

waarschijnlijk te veel had gedaan. Een warm bad zou me goed doen. Pieter liet meteen het bad vollopen en daarna zou ik onder de wol kruipen. Ik lag op bed te wachten, maar toen werd ik ineens zo misselijk dat ik moest overgeven. Toen ik overeind kwam om naar de badkamer te gaan, viel ik flauw." Pieter vertelt verder: "Dit klopte niet. Ik heb direct de verloskundige weer gebeld. We mochten meteen bij haar langskomen. Ik probeerde Maureen overeind te helpen, maar ze viel opnieuw flauw. Ik vertelde de verloskundige nogmaals dat het niet goed ging. Maureen was helemaal slap en wilde alleen maar slapen, terwijl ik er alles aan deed om haar wakker te houden. Ik bleef maar tegen haar praten en sloeg zelfs zachtjes in haar gezicht. Ze mocht hoe dan ook niet wegvallen!

De verloskundige was er snel en constateerde een lage bloeddruk bij Maureen. Met moeite kreeg ze de hartslag van het kindje te pakken en ze liet meteen een ambulance komen. De paniek groeide en iedere minuut telde. We probeerden Maureen alvast naar beneden te krijgen, maar we waren nog maar net de slaapkamer uit gestrompeld of Maureen zakte op de overloop in elkaar.

Een vreselijk tweestrijd: ik wilde naar mijn vrouw die in levensgevaar was, maar ik wilde ook bij Chloë zijn

De verloskundige diende meteen zuurstof toe en niet veel later was de kleine ruimte gevuld met ambulancebroeders. Er werd gedacht aan een losgelaten placenta en acuut handelen was vereist. Met de melding 'vrouw, 37 weken zwanger, in shock' vertrok de ambulance met loeiende sirene richting ziekenhuis. De verloskundige reed er met mij zo snel mogelijk achteraan. Iets voor middernacht kwamen we daar aan."

Maureen vervolgt: "Ik kan me slechts flarden herinneren. Het ging allemaal zo snel en ik was zo suf. Ik begreep wel dat ze de baby met een spoedkeizersnede ter wereld zouden brengen. 'Je krijgt een volledige narcose', zeiden ze, toen we de operatiekamer binnenreden. Nog voordat ik kon reageren, werd mijn trui al uitgetrokken en mijn buik met jodium ingesmeerd. 'Het komt goed, schatje', hoorde ik Pieter zeggen toen het zuurstofkapje al op mijn

mond zat. Meer weet ik niet. Daarna viel ik weg." Pieter: "Voordat ik het wist, had ik een steriel pak aan en werd ik de OK in gesleurd om nog iets tegen Maureen te zeggen. De operatie mocht ik bijwonen. De chirurg vertelde dat het vruchtwater goed was, evenals de placenta. Maar Maureen had wel een spontane inwendige bloeding in haar buik. Dat was zeer zorgwekkend, omdat ze geen oorzaak konden vinden. Alles ging in zo'n vaart, dat ik nauwelijks kon bevatten hoe ernstig de situatie was.

Artsen vochten voor Maureens leven, terwijl onze dochter Chloë op 25 juli 2011 om één minuut voor twaalf werd geboren. Dat had een blijde gebeurtenis moeten zijn. Maar Chloë was slap en huilde niet en werd meteen door de kinderarts meegenomen. Ze kreeg zuurstof en werd aan allerlei infuusjes gelegd. Ik was opgelucht toen ze wat kleur kreeg, maar tegelijkertijd was ik bang omdat Maureen nog steeds in een gevaarlijke situatie verkeerde. Ik wist niet meer wat ik moest voelen. Die emotionele achtbaan zou nog dagen duren, zo bleek later. Samen met de arts en Chloë verliet ik de OK. Intussen werden er liters bloed uit Maureens buikholte verwijderd.

Na de operatie lag Maureen op de intensive care aan allerlei toeters en bellen en Chloë lag op de kinderafdeling aan diverse apparatuur. Ik, als kersverse papa, zweefde daartussenin. Gelukkig arriveerde de familie niet veel later in het ziekenhuis. Maureen werd bewust onder zeil gehouden. Soms leek ze even op ons te reageren, maar feitelijk ging alles langs haar heen.

Intussen bleek er bij ons dochttertje sprake te zijn van ernstig zuurstoftekort. Maureens interne bloeding, die al dagen daarvoor begonnen was, heeft toen al de bloedtoevoer naar ons meisje afgeknepen, zodat Maureen niet zelf zou bezwijken - een natuurlijke reactie van het lichaam. Omdat het tussentijds steeds weer even goed ging met Maureen, was er toch een sterk hartje te horen bij de verloskundige. Nu blijkt dat toen de afbraak van de hersentjes al in gang was gezet.

Met spoed werd Chloë overgebracht naar een academisch ziekenhuis zo'n veertig kilometer verderop, waar ze beter behandeld kon worden. Samen met mijn zus ben ik meegegaan, in de wetenschap dat Maureen het zo gewild zou hebben. Maar toen we nog maar net op onze bestemming waren aangekomen, hoorden we dat Maureen opnieuw onder het mes moest vanwege een nieuwe bloeding. Een vreselijke tweestrijd! Ik wilde naar mijn vrouw, die in levensgevaar verkeerde, maar ik wilde ook weten

hoe het met onze kleine Chloë ging. Helder denken was bijna onmogelijk.

Gelukkig was mijn zus bij me om me te steunen. We gingen eerst naar Chloë, omdat we tijdens Maureens operatie toch alleen maar konden wachten en hopen. Chloë lag in een koelpakje op de neonataal intensive care unit (NICU) en werd klaargemaakt voor een EEG. Ik zag dat ze in goede handen was en ben snel teruggegaan naar Maureen.

Er was nog eens tweeënhalve liter bloed uit haar buik gezogen. Nog altijd werd er gegist naar de oorzaak van deze bloedingen. Achter de baarmoeder werd een rare plek gevonden die afgescheurd leek te zijn, maar dat kon nooit tot zo veel bloed leiden. Uiteindelijk was het bloeden gestopt en de operatie was, met behoud van haar baarmoeder, geslaagd. Na deze ingreep werd Maureen opnieuw slapende gehouden. In de loop van de ochtend was ze gelukkig stabiel genoeg om overgebracht te worden naar het academisch ziekenhuis, naar haar dochttertje, dat ze nog niet eens had gezien."

Maureen: "Mijn slaapmedicatie werd afgebouwd en toen ik bijkwam, was ik redelijk helder. Al kon ik nog niet praten, omdat ik aan de beademing lag. Pieter vertelde dat we een prachtige dochter hadden gekregen. Maar niemand was in feeststemming. Er was iets vreselijk mis, dat voelde ik. Pieter vertelde dat ze een slechte start had gehad en dat het nog steeds niet goed met haar ging. Nee, dat kon ons toch niet overkomen? Toen liet Pieter me foto's zien van ons mooie, lieve, kleine meisje. Ons kindje dat vocht voor haar prille leventje. Met oogklepjes en oorbeschermtjes op om haar hersenen zo min mogelijk te prikkelen, lag ze in een bedje waarin ze gekoeld werd. Het was een wirwar van slangetjes rondom haar kleine lijfje: monitoren, een blaaskatheter, navelinfusen, beademing... De EEG gaf aan dat er geen hersenactiviteit was, maar die kon nog op gang komen. De volgende dag zou een nieuwe EEG moeten uitwijzen of er verbetering was. Het idee dat ze het misschien niet zou redden, maakte me gek. De nacht leek eindeloos lang te duren.

De volgende ochtend mocht ik van de beademing af. Voordat we de uitslag van de tweede EEG kregen, mocht ik al naar Chloë toe. Eindelijk! Mijn bed werd even naast haar bedje gezet. Toen ik haar kleine enkeltje aanraakte, opende ze even haar oogjes. Ik smolt van liefde! Ik wreef over haar buikje en weer gingen haar oogjes open. Zou het dan toch goed komen? Helaas bleken het niet meer dan reflexen te zijn. Het raakte me diep om mijn prinsesje

te midden van zo veel apparatuur te zien lijden. Ze was zo perfect en tegelijk zo kwetsbaar.

Toen we de uitslag van de tweede EEG kregen, voelden we de grond onder onze voeten wegzakken. Er was geen enkele hersenactiviteit bij Chloë. Kortom: geen levenskansen. Onze droom spatte uiteen. Ik was ontroostbaar. Ik wilde Chloë niet kwijt en voelde ook de - toen misschien nog ongegronde - angst dat ik nooit meer een kindje zou kunnen krijgen. Er ging zo veel door me heen. Daarom was het fijn dat die avond het bedje met Chloë voor een paar uur bij mij op de kamer werd gezet. Om even ons gezinnetje compleet te hebben.

We wilden niets liever dan haar ruiken, voelen en knuffelen. We genoten intens van haar warme lijfje

De volgende dag zouden we afscheid van haar nemen. Maar we wilden niets liever dan haar ruiken, voelen en knuffelen. En al was het een heel gepuzzel met alle slangetjes, uiteindelijk lukte het om Chloë op mijn buik te leggen. Hoewel ze nergens op reageerde, genoot ik intens van haar kleine, warme lijfje tegen me aan. Bij iedere ademhaling hoorde én voelde ik een klein rocheltje - haar enige teken van leven. Zo gelukkig als ik was, zo pijnlijk was ook de realiteit. Later heeft ze zo ook bij Pieter gelegen. Het beeld van deze vader met zijn kleine dochter staat in mijn geheugen gegrift. Dat pakt niemand mij meer af.

Geen roze ballonnen, geen roze wolk en geen felicitaties, wél... rouwkaarten!

Aan het einde van de ochtend hebben we Chloë op mijn kamer gedoopt en die middag nam de familie afscheid van haar. Daarna hebben Pieter en ik in alle rust ons meisje nog heerlijk tegen ons aan gehouden en probeerden we ons voor te bereiden op het moment dat onvermijdelijk komen ging.

In de dagen dat we druk hadden moeten zijn met kraamvisite, waren we een crematie aan het regelen

Pieter zat naast mijn bed en Chloë werd op haar buikje tussen ons in gelegd. Deze keer zonder slangetjes. Zonder beademing. Ze lag met haar gezichtje naar Pieter en ik had een spiegeltje om haar gezichtje te kunnen zien. Pieter had heel lief zijn hand op haar rugje gelegd en niet veel later stopte Chloë met ademen en kleurde haar huidje grijs. Op dat moment begon het buiten hard te onweren... Het levenloze lichaampje van Chloë werd door de verpleegkundige en Pieters zus meegenomen. Zij zouden haar voor een laatste keer wassen en mooi aankleden. Verslagen bleven Pieter en ik achter." Pieter: "Ik heb mezelf bij elkaar geraapt. Met lood in mijn schoenen liep ik de gang op om onze familie te vertellen dat hun kleinkind en nichtje was overleden. Ik wist toen niet dat een paar deuren verderop

Chloë op datzelfde moment, in aanwezigheid van mijn zus, onverwacht nog een flinke teug lucht nam. Ze gaven haar direct morfine om eventuele pijn te verzachten en ondertussen werd ik op de hoogte gesteld van dit wonderlijke verhaal. Ik ben naar haar toe gesnel en heb haar liefdevol in mijn armen genomen. Minutenlang bleef ze stil en dan ademde ze weer even. Het was net alsof ze nog niet wilde gaan. Ons kleine vechtertje heeft het zo nog twee uur volgehouden. Die avond om negen uur heeft Chloë in mijn armen uiteindelijk haar laatste adem uitgeblazen."

Maureen: "Nadat ze was gewassen, kwam Pieter met Chloë op de arm mijn kamer binnen. Wat was ze mooi. Haar kleine neusje, precies mijn neus. De lange vingers en tenen had ze van haar vader.

In de dagen dat we druk hadden moeten zijn met kraamvisite, waren we een crematie aan het regelen, met Chloë naast me, opgebaard in haar bedje. Ingestopt, onder haar eigen dekentje met de tekst *A star is born*. Het zorgvuldig uitgezochte thema van onze babykamer was opeens dubbelzinnig geworden.

Het was fijn om haar hier bij me te hebben, want door de operaties was ik nog altijd aan bed gekluisterd. Ik hield haar kleine handje vast en praatte tegen haar. Ik kwam ogen tekort om al haar mooie details in me op te kunnen nemen. Wat was ze toch een klein wondertje, uit twee mensen geboren en zo volmaakt vanbinnen en vanbuiten. Een paar dagen later werd Chloë door Pieter overgebracht naar het rouwcentrum."

Pieter: "Vertederd keek Maureen naar ons meisje. Wat had ik met haar te doen. Ik nam Chloë van haar over en samen met mijn zus ging ik op weg naar het rouwcentrum. Heel spontaan zijn we onderweg eerst naar ons huis gereden. Ik heb Chloë meegenomen naar haar kamertje, met op de muur de tekst: *Twinkle, twinkle, little star*. Met haar op mijn arm ben ik door het hele huis gelopen. Het deed me goed dat ze wezenlijk aanwezig was op de plek waar ze zo enorm welkom was, al was het maar voor even. Eenmaal bij het rouwcentrum moest ook ik haar echt loslaten. Met pijn in het hart verliet ik met lege handen het rouwcentrum."

Maureen: "Dat Pieter nog even met Chloë in haar kamertje is geweest, vond ik zo'n mooi en groots gebaar. Ondertussen ging het met mij lichamelijk wat beter. De volgende dag werd ik uit het academisch centrum ontslagen om in het plaatselijke ziekenhuis verder aan te sterken. Ik zag de verloskundige en

de gynaecoloog wer terug, die me tijdens die helse nacht hadden bijgestaan. Omdat ik zelf niets van de geboorte van Chloë had meegekregen, was het heel fijn om met hen na te praten.

Een paar dagen later, op 4 augustus, was ik voldoende hersteld om naar huis te gaan. Met mijn ziel onder de arm én zonder baby verliet ik het ziekenhuis. Toch wist ik me flink te houden. Maar bijna thuis deed het verdriet me zo veel pijn. Het was zo confronterend. Geen Maxi-Cosi, geen roze ballonnen, geen roze wolk. Rouwkaarten in plaats van felicitaties, terwijl ik toch ook écht moeder was geworden. Met knikkende knieën liep ik naar haar kamertje. Gek genoeg overviel me daar een prettig gevoel. Want dit was de plek waar Pieter ook met Chloë was geweest.

Diezelfde dag hadden we in het rouwcentrum een 'samenzijn en laatste groet'. De opkomst was groot. Je zou denken dat de tranen een keer op zijn, maar toen ik al die lieve mensen zag, brak ik.

Twee dagen daarna kreeg ons meisje de mooiste uitvaart die we haar konden geven. Het laatste wat we voor haar konden doen. Bij het rouwcentrum hebben we Chloë zelf opgehaald om naar het crematorium te gaan. Haar kleine kistje stond in de auto tussen ons in. Het was zo onwerkelijk. Waarom nou toch?

Het werd een prachtige dienst, waarbij we omringd waren door liefde en medeleven van familie, vrienden en collega's. Met een laatste kus op haar kistje, hebben Pieter en ik als laatsten de ruimte verlaten. Voorgoed uit ons midden, maar voor altijd in ons hart. Buiten lieten we nog ballonnen op, die hoog in de lucht werden meegevoerd door de wind. Weg van hier. Ik voelde het touwtje van mijn ballon uit mijn handen glijden en zo gleed ook al het wezenlijke van Chloë bij me weg. Ik liet haar los.

Vlak voor kerst, nu een jaar geleden, hebben we haar as opgehaald. We brachten Chloë naar haar laatste rustplaats op de begraafplaats en lieten een kerstboompje op haar grafje achter.

De leegte zonder Chloë was en is nog altijd niet te beschrijven. Het doet Pieter en mij veel pijn om onzichtbare ouders te zijn. De littekens over mijn buik zullen me altijd blijven herinneren aan dit afschuwelijke avontuur. Aan het feit dat ik nog leef. En aan het feit dat ik mama ben van een mooie dochter. Nog dagelijks voel ik me schuldig. Mijn lichaam liet het afweten, waardoor ons gezonde kindje geen enkele kans kreeg. Had ik dan toch bij de eerste pijnscheuten in mijn buik naar het ziekenhuis moeten gaan? Het blijft me, tot op de dag van vandaag, be-

zighouden. Tegelijkertijd weet ik dat ik er niets aan kon doen en dat mijn lichaam er ook 37 weken voor heeft gezorgd dat Chloë was zoals ze was: perfect en volmaakt.

Inmiddels is er vastgesteld dat ik endometriose heb. Dat houdt in dat zich bij mij baarmoederslijmvlies buiten de baarmoeder nestelt. Daardoor zijn er verklevingen in mijn buikwand ontstaan. Ze denken dat een van die verklevingen aan het einde van mijn zwangerschap is afgescheurd, waardoor er ook een bloedvat is geknapt - de oorzaak van mijn hevige bloedingen. Als deze verklevingen operatief zijn verwijderd, kan en mag ik weer zwanger worden. Dat zou een lichtpuntje kunnen zijn.

Bij een kijkoperatie eerder dit jaar bleek echter dat ik, door de endometriose en het vele bloed in mijn buik, ook dusdanige verklevingen heb dat de kans op een natuurlijke zwangerschap klein is. Verdoofd en verbijsterd hebben we dit nieuws aangehoord. Ik heb onlangs een zware buikoperatie ondergaan. Die moest ervoor zorgen dat ik eventueel toch zelf een kindje op de wereld kan zetten. Artsen gaven ons aanvankelijk niet veel hoop, maar toch is de operatie geslaagd.

Met Chloë's komst is mijn hart groter geworden. Ook voor Pieter, een geweldige man en een lieve vader

Of we ooit nog een kindje krijgen, blijft de vraag. Niemand kan ons die garantie geven, al ziet het er nu wel weer beter uit. We gaan ervoor. Want Chloë heeft ons zoveel moois gegeven. Met haar komst is mijn hart groter geworden. Ook voor Pieter. Een geweldige man en een lieve vader. Het verdriet heeft ons nog dichter bij elkaar gebracht. Ik ben hem zo dankbaar voor alles wat hij mij heeft gegeven. En ik ben meer dan trots op mijn dochter, die bij ons hoort. Dat moet de hele wereld weten!

Meer lezen over Maureen, Pieter en Chloë? Kijk op: www.chloerutten.vlindersite.nl. ■

Wil je reageren op dit verhaal? Mail o.v.v. '1225 Maureen' naar redactie@mijngeheim.nl. Je kunt ook je eigen verhaal vertellen op www.mijngeheim.nl.